

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 15

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΥΝΑΡΘΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ.—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 13 Ἀπριλίου 1875.

Σ Κ Ν Η Η Σ

Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ εὐρίσκειται ἀρχαῖον ἄγαλμα Σατύρου, τοῦ ὁποῦ τοῦ χεῖλη διαστέλλει ἀκράτητος γέλωσ. Τοιαύτη ὅμως ἦτο ἡ τέχνη τοῦ ἑλληνος λιθοξόου, ὥστε ὁ μετὰ προσοχῆς τὸ ἔργον του παρατηρῶν εὐθὺς ἐννοεῖ ὅτι, ἂν δὲν ἦτο ἐκ μαρμάρου ὁ γελῶν οὗτος Σάτυρος, μετ' ὀλίγον ἤθελε κλαύσει πικρῶς. Ὁ «Ἀσμοδαῖος» δὲν εἶναι μαρμάρινος, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ ἂν ἦναι σήμερον ὅπως οὖν κόκκινος οἱ ἐφθαλμοὶ του.

«Πρὸς τίνα ὁμοίωσά σε;» ἠρώτα ὁ προφήτης περὶ τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπορίαν εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Βούλγαρη, ὅτε εἰς τὸ βῆθος ἐκκλησίας τινὸς παρατηρήσαμεν χθές, μεμονωμένην ὡς ψωραλέαν αἶγα, τὴν πρῶην σύζυγον τοῦ φιλοσόφου καὶ εὐθὺς ἐπαύσαμεν ζητοῦντες ὁμοίωσιν καταλληλοτέραν. Ἡ ἱστορία τῆς κυρίας ταύτης καὶ τοῦ ὑπουργείου τούτου εἶναι ἀπαράλλακτοι. Εἰς τὸ πρῶτον τῆς γυναικὸς ὀλίγημα ἀπεσύρθησαν ἀπ' αὐτῆς αἱ σεμνοπρόσωποι δέσποιναι· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἐστρεψαν τὰ νῶτα αἱ ἀνεκτικώτεραι, ὅτε δὲ ἡ σύζυγος τοῦ φιλοσόφου κατήντησε ν' ἀλάσση αἰσθήματα ὡς ὁ Σαρίπολος γνάμας, καὶ αὐταὶ αἱ ἡρωίδες τῶν *salcans* ἐπαυσαν νὰ τὴν χαιρετῶσιν. Οὕτω καὶ κατὰ τὴν πρώτην τῆς κυβερνήσεως αἰσχροουργίαν ἀπεχώρησαν τῆς Βουλῆς οἱ κ. κ. Κουμουνδοῦρος, Ζαίμης, Μαυροκορδάτης καὶ οἱ λοιποὶ ποικιλιῶν μετὰ τὸ κατόρθωμα τῆς 10 Μαρτίου ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὁ *στωϊκὸς* Μεσηνέζης, ὅτε δὲ τὴν ἐπιούσαν ἔρριψεν ὁ κ. Βούλγαρη; τὸ φέσιόν του ὑπεράνω ποταμῶν καὶ αὐτοὶ οἱ Μαρτσοῦχοι καὶ οἱ Βολτέρραι ἠσχύνθησαν νὰ λέγωνται ὑπουργοί. Καὶ ὡς ἡ σύζυγος τοῦ φιλοσόφου εἰς τυροσθέστας καὶ εἰς κουρεῖς οὕτω ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν ἔπεσε καὶ ἡ κυβέρνησις εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κασσιμάτη καὶ Βιθυνοῦ.

Ἀρχαῖός τις σοφὸς, ὁ Σόλων, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, θέλων νὰ παρηγορήσῃ ἀσιανόν τινα μονάρχην διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, παρήγγειλεν αὐτῷ ν' ἀναζητήσῃ εἰς

ὄλα του τὰ κράτη τρεῖς ἀνθρώπους μὴ ὑποστάντας ποτὲ θλίψιν, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα χαραττόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου ἤθελον τὸν ἀναστήσει· εἰς ἡμᾶς ὅχι τρεῖς ἀλλ' ἓνα μόνον ἀνθρώπον, μὴ ὑποστάντα δικαστικὴν ἢ κοινωνικὴν δυσφημίαν, ἀς δείξῃ ἡ Κυβέρνησις μεταξὺ τῶν ἐπαδῶν της καὶ θέλομεν τὴν προσκυνῆσει.

Πραξικοπήματα κατ' ἀνοικονομήτου καθεστῶτος ἀναφέρει ἡ ἱστορία πολλά. Τούτων ὅμως μετεῖχον πανταχοῦ καὶ ἄνδρες διακρινόμενοι ὀπωσδήποτε τοῦ κοινοῦ συμφετοῦ. Ἄλλ' ὁ κ. Βούλγαρης φαίνεται ὅτι νομίζει ἑαυτὸν Σαμψῶν καὶ ἡμᾶς Φιλισταίους ζητῶν νὰ μᾶς πατάξῃ διὰ *σιαγόρος* Κασσιμάτη.

Οἱ φρόνιμοι ἀνθρώποι· εἰ εὐρίσκοντες σήμερον κενρὸν νὰ ζητῶσι παρὰ τῆς ἀντιπολιτεῦσεως ἐγγυήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁμοιάζουσι τὸν προφυλακτικὸν ἐκείνον κατὰδικον, ὅστις ἀγόμενος εἰς τὴν ἀγγλὴν ἐζήτει μανδύαν, ἵνα μὴ πάθῃ τὸ στήθος του ἐκ τῆς ὑγρασίας.

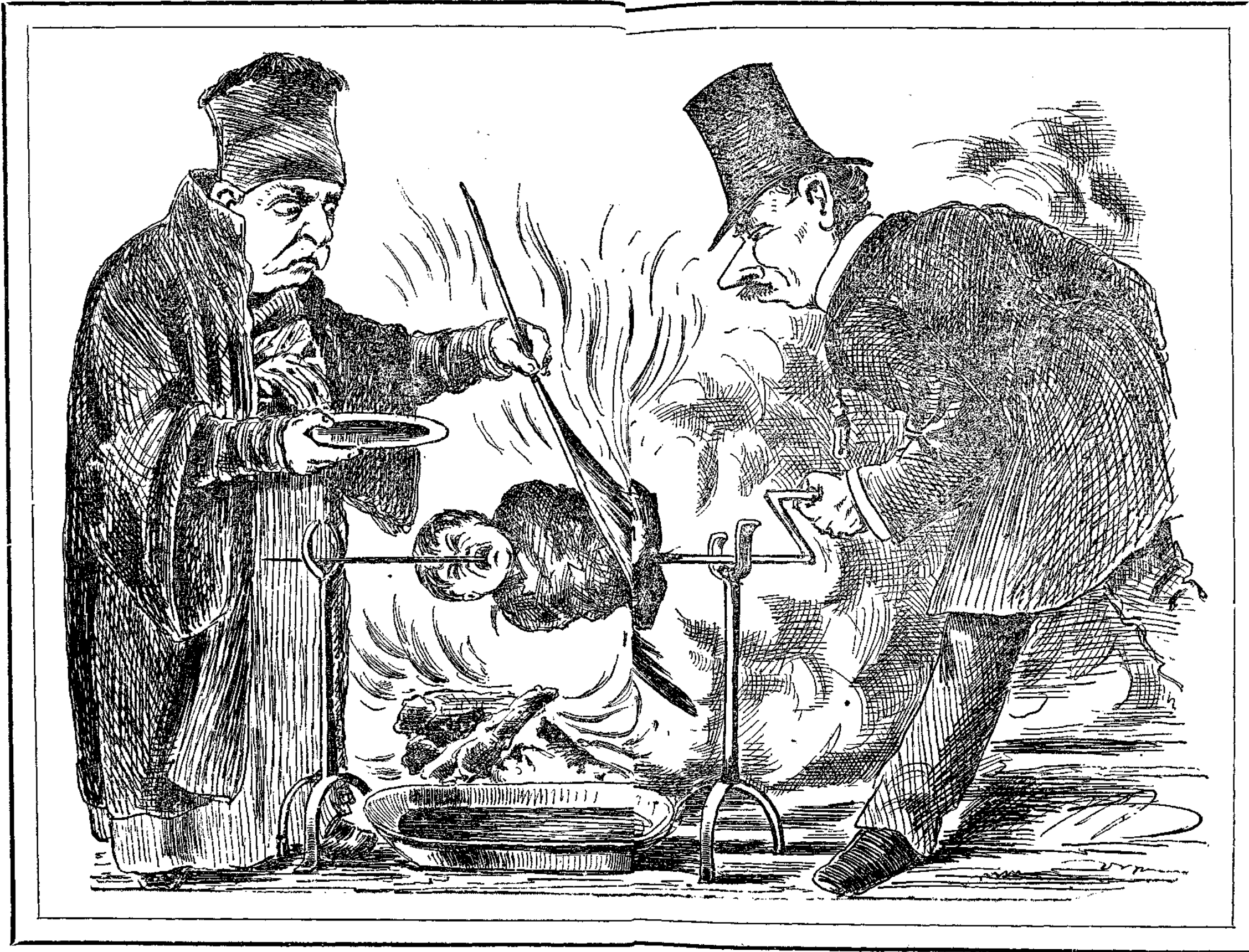
Εἴμεθα βασιλικοὶ, βασιλικώτεροι καὶ τῆς πορφύρας, ἀλλ' ἐν πρᾶγμα ἐρωτῶμεν τὸ ἀνεύθυνον τοῦ Βασιλέως ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ Συνταγματικοῦ χάρτου· ἂν ἀφίσωμεν βυπαρᾶς χεῖρας νὰ σχίσωσι τὸν χάρτην τούτον, ποῦ μένει τὸ ἀνεύθυνον ἀνεγγραμμένον;

Εἴμεθα εἰρηνικοὶ, εἰρηνικώτεροι καὶ τῆς ἐλαίας, ἀλλ' ἐν πρᾶγμα φοβούμεθα ὅτι ἂν ἐπὶ τίνα ἀκόμη καιρὸν χωνεύσωμεν ὅσα καθημερινῶς καταπίνομεν, τὸ ὄνομα *gros*, τὸ ὁποῖον κατέστησαν ἀδίκως οἱ Φράγχοι ταυτόσημον τοῦ χαρτοκλέπτου, θέλουσι καταστήσει δικαίως συνώνυμον τοῦ ἀνεχομένου ραπίσματα καὶ ἐμπτυσμούς.

Ὁ «Νεολόγος» καὶ ἄλλαι τινὲς ἐφημερίδες ἐρωτῶσι τοὺς ἐνωθέντας κομματάρχας τῆς ἀντιπολιτεῦσεως τί θέλουσιν ἀναγράψῃ ἐπὶ τῆς σημαίας των. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι, ὅταν ἡ κοινὴ ἐπίθεσις γίνεται κατ' ἀνθρώπων αἰσχροουργούντων ἀναφανδόν, ἢ καταλληλοτέρα σημαία εἶναι φύλλον χάρτου ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς «Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως.»

ΘΕΟΤΟΙΜΗΝΑ

ΤΟ ΣΧΑ

Ὁ κυβερνητὸς ἀμνός.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Σύρος, 30 Μαρτίου 1875.

Τὸ πρωτελευταῖον ἀτυπώσιον ἔφερον ἐδῶ πολλὰ φύλλα τοῦ «Ἀσμοδαίου» σας, καὶ ὁ κόσμος ὠφελήθη τὴν περιστάσιν ν' ἀγοράσῃ τὸν Κασσιμάτην δι' ὅσον ἀξίζει, δηλ. δέκα λεπτά.

Ἡ εἰκὼν του εἶναι ἐπιτυχημένη, ἂν καὶ δὲν φαίνεται παρὰ μόνον ἓνα ῥάτι, μισὴ μύτη καὶ μισὸν στόμα. Ἄλλ' ἀπὸ πραγματογνώμονας ἤκουσα ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτῆ λέγεται de profil καὶ συγχωρεῖται εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁ βιογράφος σας ὅμως ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τὸ ὑποκείμενον τοῦ κ. Κασσιμάτη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔστω καὶ μὲ μίαν μασίαν, ἂν ἐφοβείτο νὰ λερῶσῃ τὰ χεῖρα του.

Ἐγὼ, κ. Συντάκτα, πρὸ τριάκοντα χρόνων ἐργάζομαι εἰς τὸ ταμπάκιον τοῦ Σαλούστρου ὡς ζωογράφος. Ἡ τέχνη μου μὲ ὑποχρεώνει νὰ μιλῶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδι παντὸς εἶδους ψοφίμια καὶ τομάρια καὶ δὲν μὲ συγχωρεῖ νὰ κάμω τὸν συχασίτην. Εἶμαι λοιπὸν ὁ καταλληλότερος νὰ συμπληρώσω τὰ παραλειπόμενα τοῦ κ. Προέδρου σας.

Ἄφου δὲν ἐκράνθητε νὰ μνημονεύσετε πῶς ἐκρέμασαν ὁ Ἡγούμενος τὸ φυλακτήριον εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητρὸς τοῦ μέλλοντος Προέδρου σας, διατὶ ἐξεχάσατε ν' ἀναφέρετε ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. πατὴρ του ἐκρέμασεν εἰς ἓνα δένδρον τρεῖς δυστυχεῖς πατριώτας διότι ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821;

Νοστιμάδα: τοῦ ἀθροῦ διηγεῖσθε εἰς τὸ φύλλον σας πολλὰς ἐξεχάσατε ὅμως τὴν νοστιμωτέραν ἕτι διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ φυλακτοῦ τούτου, τόσον εὐσεβῆ; ἔγεινεν ἀμέσως ὁ νεογέννητος Κασσιμάτης, ὥστε οὔτε τὴν τετάρτην οὔτε τὴν παρασκευὴν ἢ ἄλλην νηστίσιμον ἡμέραν ἤθελεν, ὡς λέγει, νὰ βυζάνῃ.

Ἄλλ' ἀφίπων κατὰ μέρος τὰ ἀστεῖα, τὰ ὅποια δὲν συμφωνοῦν οὔτε μὲ τὴν ἡλικίαν μου οὔτε μὲ τὴν τέχνην μου, ἔρχομαι εἰς τὰ σπουδαία, εἰς ὅσα δηλ. ἔκαμνεν ὁ ἄνθρωπος, ἄφου ἀπέκτησε μίαν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τέσσαρας φρονιμίτας.

Ὡς πρῶτον ἐπάγγελμα αὐτοῦ ἀναφέρετε ὅτι ἦτο ψάλτης εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν ἀνακτόρων. Κατὰ τοῦτο ἔχετε λάθος. Ὁ ἀξιότιμος κ. Κασσιμάτης πρὶν ἐπαγγελθῆ τὸν ψάλτην εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐπηγγέλλετο τὸν ὑπόδικον ἐπὶ ἀπάτη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Πατρῶν, ὅπου ἐξημέρωσε καὶ τρεῖς ἀράχνας.

Ἀγαπῶν νὰ ἦμαι δίκαιος πρέπει νὰ ὁμολογῶ ὅτι διὰ μὲν τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ ἀπάτη εἶμαι βέβαιος, διότι εἶδα τὸ βούλευμα μὲ τὰ ῥάτια μου, διὰ τὰς ἀράχνας ὅμως ὄχι, καὶ ἐνδέχεται αὐταὶ νὰ ἦναι συκοφαντία τῶν ἐχθρῶν του.

Ἐμαθα ὅτι ὁ κ. Κασσιμάτης δὲν ἀρνείται τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ λέγει ὅτι ἦτο εἰκοσιοκτῶ μόνον ἐτῶν, ὅταν ὑπέπεσαν εἰς αὐτὸ τὸ ρεαλικὸν λάθος. Μὴ ταξειδεύσας ποτὲ δὲν γνωρίζω μέχρι ποίας ἡλικίας παρατίθεται εἰς τοὺς ἄλλους τύπους τὸ εὐεργέτημα τοῦ ἀνήλικος. Εἰς τὴν Σύρον ὅμως, τόσον τὴν ἐπάνω ἔσον καὶ τὴν κάτω, ἄνθρωπος εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν θεωρεῖται ὡς ἐντελὴς ὄρμος καὶ διὰ τὴν δόξαν καὶ διὰ τὴν φούρκαν.

Ὅπως καὶ ἂν ἦναι, τὸν ἀξιότιμον πρόεδρον τῆς Βουλῆς σας, ὅταν ἐφορολόγει τοὺς ἀκρίτους χάριν τῶν Κρητικῶν δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ τὸν θεωρήσωμεν ὡς νεανίσκον, οὔτε ἂν ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὴν βᾶξιν του τὰ καλοκαίρια.

Ὅταν πάλιν ἐσκανδάλιζεν ὅλην τὴν Σύρον μεθ' ὧν δυστυχῆ Ἀγγλὸν διὰ κρασίου τῆς Σαντορίνης, κοστιζόντος, ὡς ἐπληροφόρηθη παρ' αὐτοῦ τοῦ εἰσαγγελέως, δραχμὰς

πεντακοσίας ἢ φιάλη, ὁ κ. Πρόεδρος ἦτο πλέον ὄρμος καὶ διὰ τὴν Γερουσίαν.

Τὸ νὰ μὴ γνωρίζετε, σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι τί γίνεται εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦτο ἐν μέρει τὸ συγχωρῶ. Νὰ χειροτονήτε ὅμως Προέδρους χωρὶς νὰ ζητήτε καὶ τὴν γνώμην τῶν δικαστικῶν ἀρχείων τῆς πρωτεύουσας σας, τοῦτο οὔτε νὰ τὸ ἐνοήσω ἐμπορῶ οὔτε νὰ τὸ χωνεύσω. Ἄφου ἔ κ. Κασσιμάτης ἀγαπᾷ τὰς ἀπολογίας, ἐρωτήσατε αὐτὸν τί ἔκοιλούθησε τὸ 1863 εἰς τὸ Ξεροδοχείον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πῶς εὐρέθη ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἀνθρώπου κηρυχθέντος τὴν πρωτεραίαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Πέπα καὶ Ταβανᾶκη ἀνικάνου νὰ διαθέσῃ, διαθέκῃ ὑπὲρ τοῦ κ. Κασσιμάτη, καὶ τί εἶπαν διὰ τὴν διαθέκῃ αὐτὴν οἱ μάρτυρες καὶ τὰ δικαστήρια. Ἡ μοσχοβολία αὐτῆ ὑπόθεσις μένει ἀκόμη ἐκκρεμῆς. Ἀλλὰ παρατηρήσατε, κ. Συντάκτα, εἰς τὰς ὀλίγας ταῦτας λέξεις τὰς ὁποίας σὰς γράφω διὰ τὸν Πρόεδρόν σας ποσάκις ἠναγκάσθη ν' ἀναφέρω κρεμάσματα. Ἡ μήτηρ του ἐκρέμαζεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φυλακτᾶ, ὁ πατὴρ του ἐκρέμαζεν ἀγωνιστὰς, αἱ δίκαι του μένου ἐκκρεμῆς, καὶ μόνος ἀκρέμαστος, ὁ ἀξιότιμος κ. Κασσιμάτης.

Ἄν οἱ ὀγδοήντα δύο τῆς Βουλῆς σας εἶναι ὅποιοι τοὺς περιγράφετε, ἐκλέξαντες τοιοῦτον σαγμαρίον διὰ τὴν βᾶξιν των, ἀπέδειξαν ὅτι ἔμαθαν τούλαχιστον τὸ «Γράθι σου τόν». Μίαν ἄλλην μου ὅμως ἀπορίαν σὰς παρακαλῶ νὰ λύσετε, κ. Συντάκτα. Ὅταν ὁ ἀξιότιμος κ. Στυλιανὸς Κασσιμάτης ἔλαβε πρόσκλησιν νὰ φάγῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, πῶς δὲν εὐρέθη ἄνθρωπος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ αὐλαρχεῖον περὶ τῆς ποιότητος τοῦ προσκλουμένου;

Ἄν ἤμην εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγὼ ὁ ἀπλοῦς ζωογράφος, θὰ ἄφωνα ἀμέσως τὰ τομάρια μου, θὰ ἐπλυνα τὰ χεῖρα μου, θὰ ἐδανειζόμην ἐν φράκον καὶ θὰ ἔτρεχα ἀσθμαλίων νὰ γονατίσω ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα μου καὶ νὰ τοῦ εἶπω «Μεγαλειότατε, εἶμαι πιστὸς σου ὑπήκοος» ὅλος ἐδικὸς σου μέχρι «τελευταίου ὄβολου καὶ μέχρι ἐσχάτης τοῦ αἵματός μου» «εργάσιον, ἔξω καὶ ἂν διὰ τοῦ Νικολοπούλου μὲ τὰς ζητήσεις. «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπατώντες σε μὲ τυραννοῦν» δὲν μὲ μέλει. Καταπατοῦντες πάντα νόμον καὶ πᾶσαν ἐντροπὴν «ἔκαμαν ἓνα βυπαρὸν Κασσιμάτην πρόεδρον τῆς Βουλῆς» «χειρότερα δι' αὐτούς. Ἀλλὰ σήμερον ζητοῦν νὰ ρίψουν «λάσπην καὶ εἰς τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἀφῆκαν ἀκόμη ἐρθὸν, τὸν θρόνον σου, Βασιλεῦ, κάμνοντές σε ἐν ἀγνοίᾳ σου ὁμοτράπεζον ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἡ Δικαιοσύνη ἐστιγματίσει διὰ βουλεύματος, πωλουμένου ὑπὸ τὰ «παράθυρα τῶν ἀνακτόρων σου. Τὸ ποτήριον τοῦτο εἶναι «πολύ πικρὸν, ἀπόστρεψον αὐτὸ ἀπὸ τῶν χειλέων μας, «Βασιλεῦ!»

Καὶ εἰς Ἀθήνας ὅπου τόσκι ὑπάρχουν πρῶνι ὑπουργοί, μεγαλόσταυροι, στρατηγοί, ἀγωνισταί, κἀνεὶς δὲν εὐρέθη!

Συγχωρήσατε, κ. συντάκτα, τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ἀγραμματοσύνην ἐνὸς πτωχοῦ ἀλλὰ τιμίου ζωογράφου, καὶ πιστεῦτέ με.

Ταπεινὸν δούλόν σας

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΝ ΑΓΚΑΝ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τί κοινὸν μεταξὺ τάπητος καὶ ἑλληνικοῦ Συντάγματος;

Σ. Σ. Ὁ πρῶτος ἀποκριθεὶς θέλει λάβει δῶρον τὰ ἅπαντα τοῦ κ. Κασσιμάτη χουσοδεμένα.

Ὁ Ὑπεύθυνος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΠΡΟΥΣΑΛΑΚΗΣ.